

Anton Pavlovič Čechov - Višňový sad

Informace

Překlad	Leoš Suchařípa
Režie	Ivan Krejčí
Scéna a kostýmy	Marta Roszkopfová
Hudba	Nikos Engonidis
Pohybová spolupráce	Štefan Capko
Dramaturgie	Tomáš Vůjtek

Osoby a obsazení

Raněvská, majitelka panství Alena Sasínová-Polarczyk

Aňa, její dcera Tereza Dočkalová

Varja, její adoptivní dcera Gabriela Mikulková j. h.

Gajev, její bratr Norbert Lichý j. h.

Lopachin, podnikatel Josef Kaluža

Trofimov, student Michal Čapka

Simeonov-Piščík, statkář Dušan Škubal

Charlotta, guvernantka Dana Fialková

Jepichodov, účetní Michal Moučka

Duňaša, panská Tereza Cisovská

Firs, komorník Pavel Cisovský j. h.

Jaša, mladý sluha Albert Čuba

Kolemjdoucí Tomáš Kroupa j. h.

Přednosta stanice Marek Cisovský

Poštministr René Šmotek

Vstup do diskuze

Všechny fotografie

Sobota / 21. březen 2009 / 18:30 / 170/S Kč / **Premiéra**

Pondělí / 23. březen 2009 / 18:30 / / **Skupina U**

Pátek / 3. duben 2009 / 18:30 / 120/S Kč / **Skupina B**

Středa / 15. duben 2009 / 18:30 / 120/S Kč / **Skupina B**

Pátek / 24. duben 2009 / 17:00 / 60 Kč / **Mimo**

Višňový sad není jen poetickým rozloučením s minulostí, byť je pravda, že višňové květy jsou lyrickým symbolem odcházejícího času, ale je především symbolem měnícího se Ruska a jeho nových nadějí, vyvolaných hospodářskými a politickými reformami cara Alexandra II., jejichž dopad je ve hře ukázán na osudech tří společensky rozdílných generací. V roce 1861 vydal car dekret o zrušení nevolnictví, kterým nevolníci získali práva svobodných občanů a v konečném důsledku tak mohli kupovat půdu od svých původních pánů. Statkáři díky tomu začali přicházet o levnou pracovní sílu, bez které své obrovské pozemky nemohli spravovat. Pokácené višňové sady se tak staly viditelným symbolem těchto společenských změn, které konečně dorazily i na ruskou vesnici. Krásou višňového sadu se Čechov mohl kochat už v rodném Taganrogu, a když se v roce 1892 přestěhoval do Melichova, sám zde višňový sad vysadil. Příznačné je, že když po letech statek prodával, nový majitel nechal sad vykácet.

Kdo se pokusí vyjmenovat události, k nimž v Čechovově komedii Višňový sad dojde, a poskládá je do souvislé řady, získá přibližně tento výčet:

Z Paříže se po pěti letech vrací majitelka panství, které stojí pro dluhy před dražbou. Podnikatel, který pochází z této vsi, navrhuje Raněvské a jejímu bratrovi řešení: rozparcelovat pozemek a pronajmout parcely chatařům. Raněvská a Gajev návrh vytrvale odmítají s nadějí, že dluhy zaplatí bohatá příbuzná z Jaroslavi; sluha Raněvské přebere účetnímu Jepichodovi milou. Místní statkář vytrvale prosí Raněvskou o půjčku na hypoteční úroky. Raněvská uspořádá bál. Panství je vydraženo a přiklepnuo podnikateli Lopachinovi. Gajev získává místo v bance (kde bude pravděpodobně podílníkem), Raněvská odjíždí do Paříže, Jaša opouští Duňašu. Lopachin nepožádá o ruku Varju, Jepichodova zaměstná Lopachin jako správce získaného pozemku, Simeonov-Piščík pronajme pozemek Angličanům na čtyřicet let, Trofimov odjíždí do Moskvy, Varja do Jaševa... V opuštěném domě zůstane zapomenutý starý sluha.

Stalo se mnoho nebo málo? Samozřejmě, že se tímto neptáme na množství událostí, na pestrost či bohatost děje, ale na význam, na hodnotu událostí. Ano, v tomto smyslu se stalo nemálo. Zdá se, že několik lidských osudů tu bylo zasaženo zásadním způsobem, dalo by se říci, že tyto životy byly zmarněny. Iluze padly. Opravdu?

Raněvská žila ve Francii a vrací se tam, Gajev nic nedělal na panství a asi nic dělat nebude v bance, Lopachin hromadil majetek a přidal k němu višňový sad, Varja vedla zchudlé panství a povede domácnost statkáře Ragulina, Duňaša dala slovo Jepichodovi a po dobrodružství s Jašou se k Jepichodovi zřejmě vrátí, Jaša užíval Paříže a do Paříže se vrací. Jepichodov byl účetním na panství a zůstává tam jako správce pozemku, Trofimov řečnil na panství a bude v tom pokračovat v moskevských kroužcích. Aňa bude zase dál studovat, Charlotta nebude mít nic na práci, jako neměla dosud. Na panství se přijelo a z panství se odjíždí. Zrodily se nové iluze. Kácí se jen stromy, které ostatně plodí jednou za dva roky a višně stejně nikdo nekupuje. Kácí se „neužitečná“ krása.

Co se tedy vlastně stalo?

Dohromady nic.

Čechov řeší svou zápletku parodicky.

To, co se stalo, je hrozné a zároveň směšné. Alespoň pro dnešního vnímatele.

Dvojakost fabule Višňového sadu nepocítíme jenom bezprostředně. Dvojakost je totiž principem celé hry, prostupuje ji ve všech složkách; je rysem, jímž se vyznačují i slova, z nichž se hra skládá.